

GAZETE YBFL

SAYI 40

31.12.2021

YARIŞMALARA HIZ KESMEDEN DEVAM EDİYORUZ !

**liseliler arası
çevrim içi bilgi yarışması**

**konusu
trafik
güvenliği**

ödülleri
1. fotoğraf makinesi
2. bisiklet
3. akıllı saat

Yarışma ve Son Başvuru Tarihi
18 Aralık 2021

Ayrıntılı Bilgi İçin
ogm.meb.gov.tr
trafik.gov.tr

Başvuru İçin
ogm.eba.gov.tr

Yücel Boru Fen Lisesi
Öğrenci Gazetesi

Yücel Boru F.L.
Adına Sahibi

İsmail BOĞA

Yayın Yönetmeni

*Sevgi Akbaba
TDE Öğretmeni*

Yayın Kurulu

*Engin Güntepe
Mdr. Yard. /Yayın Danışmanı*

*Arif Dülger
Mdr. Yard. /Yayın Danışmanı*

*İrem Üçer
Editör*

*Arif Bekdik
Yazar*

Yazım Kontrol Ekibi

*Esmâ Ketenci 12/D
Mete Şenyer 11/A
Burak Yusuf 10/A
Tuana Erdem 10/A
Oğuz Aydoğan 9/B*

Yazarlar

*Efsa Çeliktöz 9/B
Aslıhan Şahin 9/B
Şevval Sarpkaya 9/C
Tuana Pervaneli 9/D
Berrak Günçe 10/B
Esmâ Ketenci 12/D*

Dağıtım

Basılı ve Dijital

İletişim

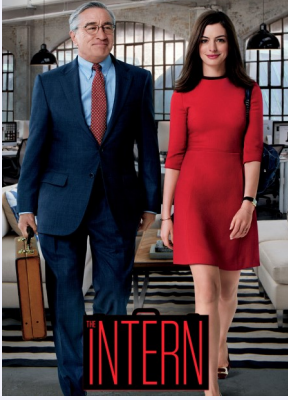
ybfl.gazete@gmail.com

- Millî Eğitim Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü koordinesinde yürütülen çalışmalar kapsamında Trafik Güvenliği temalı çevrim içi bilgi yarışması 18 Aralık tarihinde gerçekleştirilecek.
- Millî Eğitim Bakanlığına bağlı resmî/özel ortaöğretim kurumlarında öğrenim gören öğrencilere yönelik olarak gerçekleştirilecek yarışmaya başvurular ogm.eba.gov.tr adresi üzerinden yapılacak ve yarışmanın başlamasına 15 dakika kalıncaya kadar devam edecek.
- Yarışmaya katılan öğrencilerimiz, 18 Aralık 2021 tarihinde saat 14.00'te ogm.eba.gov.tr adresinden yayımlanacak olan soruları telefon, tablet ya da bilgisayarlarından giriş yaparak cevaplayabilecek.
- Yarışma sonucunda ilk üçe giren öğrencilerden birinciye fotoğraf makinesi, ikinciye bisiklet, üçüncüye ise akıllı saat hediye edilecek.

HAFTALIK FİLM ÖNERİLERİ

ÖNERİ

Merhaba Gazete YBFL okurları, haftalık film köşemizde bu hafta komedi/dram türünde filmler önereceğim size.

1. THE INTERN (STAJYER)

Komedi/dram diye geçtiğine bakmayın; komedisi fazla, dramı az. İzlediğim en sevimli filmlerden biriydi. 70’li yaşların da bir adamın, yalnızlıktan sıkılıp bir şirkette stajyer olarak işe girmesini ve patronu ile olan dostluğu anlatıyor.

2. GREEN BOOK (YEŞİL REHBER)

Ünlü bir piyanist ve onun konser turu için tuttuğu şoförünün dostluk hikayesini anlatıyor. Irkçılığın ün veya statü tanımadığını bir kez daha görüyoruz bu filmde. Fakat Don Shirley ve şoförü Tony, bu yolculukta birbirlerini eğitirler, birlikte gelişirler ve zorluklara birlikte göğüs gererler.

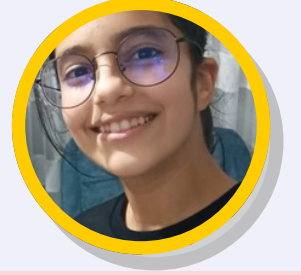
3. ABOUT TIME (ZAMANDA AŞK)

Tim, 21 yaşına girdiğinde ailesindeki her erkeğin zaman yolculuğu yapabildiğini öğreniyor ve bu yeteneğiyle gerçek aşkı aramaya başlıyor. Biraz fantastik, biraz dram ve biraz komedi. Romantik komedi filmlerini seviyorsanız buna bayılacağınıza eminim.

İyi Seyirler! :D
Berrak Günçe 10/B

İNTİHAR BİTKİSİ

ARAŞTIRMA

Efsa Çeliktoz 9/B

Vücudunuzun aynı anda hem asit ile yandığını hem de elektrik akımına maruz kaldığını düşünün. Akla hayale dahi sığmayacak bu acıyı yaşatan bir bitki intihar bitkisi.

Isırgan otu ailesinin bir üyesi olan Dendrocnide Moroides, Avustralya halkı arasında "Gympie Gympie" olarak bilinen oldukça ilginç bir bitki. Zararsız gibi görünen tüylü yaprakları sizi sakın aldatmasın. Çünkü bu bitki tahmin dahi edemeyeceğiniz etkilere sahip!

Uzaktan bakınca geniş, oval veya kalp şeklindeki yaprakları, yumuşak tüylü görünümü ile davetkâr görünse de Gympie Gympie, Dünya'nın en zehirli bitkileri arasında yer alıyor. Bu bitkinin yapraklarına hafifçe dokun-

mak bile aynı anda asitle yanmak ve elektrik çarpması ile eş değer bir acıya sebep oluyor. Daha da kötüsü var: Bu ağrının geçmesi aylar hatta bazı durumlarda yıllar alabiliyor. Öyle ki bu bitkiye dokunan insanlar arasında acıya dayanamayıp intihar edenler bile bulunuyor.

VERDİĞİ ACIYLA İLGİLİ ÇOK SAYIDA ŞEHİR EFSANESİ VAR

Gympie Gympie bitkisinin sebep olduğu acı o kadar büyük ki insanlar bu acıyı çekmek yerine ölmeyi tercih ediyorlar.

Bitki ile ilgili bazı efsaneler de var. Söylenenlere göre, gympie gympie ile temas eden bir at acıya dayanamayarak kendini bir tepeden aşağıya atmış. Bir polis memuru-

ru ise bu bitki ile temas ettikten sonra yaşadığı acıya dayanamayarak intihar etmiş.

ADINI BİR KASABADAN ALIYOR

Yukarıda da bahsettiğimiz gibi ısırgan otu ailesinin bir üyesi olan Gympie Gympie adını, Avustralya'nın Gympie kasabasından alıyor. Kuzeydoğu Avustralya'nın yağmur ormanlarına özgü olan bitki, Endonezya'nın bazı bölgelerinde de bulunuyor. Bu bitkiyi yağmur ormanlarının açıklıklarında, dere kıyıları ve patikalarda bulmak mümkün.

Gympie Gympie, bazı bitki bilimciler tarafından "dünyanın en korku verici bitkisi" olarak tanımlanıyor. Bu bitkiye ufacık bir temas bile şiddetli acı ve kusmaya neden olabiliyor. Dokunma anında bitkiden vücuda nörotoksik kimyasallar geçiyor, temas edilen bölgede ateşler içinde yanma ile eşdeğer bir acı hissediliyor. Bitkiye dokunduktan sonra kısa süre içinde boğaz, koltuk altları ve kasıklardaki lenf bezleri şişmeye başlayabiliyor. İşin ilginç yanı bu bitkiye dokunmadan yakınında durmak bile bir tehdit oluşturuyor. Çünkü Gympie Gympie sık sık üzerindeki tüsü uzantılarını yere döküyor. Bu dökülen tüyler vücudunuza

temas ederse aynı etkileri yaşıyorsunuz.

"ONA RAKİP OLABİLECEK HİÇBİR ŞEY YOK."

Ernie Rider, 1963 yılında gympie gympie bitkisi ile temas etmiş. Bitkinin yüzüne, kollarına ve göğsüne değmesi sonrası yaşadıklarını Australian Geographic'e şöyle anlatıyor: "Göğsümü ezmeye çalışan dev eller varmış gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Ağrı iki üç hafta boyunca dayanılmazdı. Çalışmadım, uyuyamadım, hiçbir şey yapamadım. Acı neredeyse iki yıl boyunca devam etti, özellikle her duş aldığımda tekrarlıyordu." Böcek sokmalarının ve buna benzer şeylerin Gympie Gympie'nin yanında hiçbir şey olmadığından da bahseden Rider, "Ona rakip olabilecek hiçbir şey yok. Bu bitki her şeyden 10 kat da-

ha kötü.” diyor.

HAYAL EDEBİLECEĞİNİZ EN KÖTÜ ACI TÜRÜ

New South Wales Üniversitesi'nde öğretim üyesi ve aynı zamanda zehirli ağaçlar konusunda uzman olan Marina Hurley, Gympie Gympie ile teması “Hayal edebileceğiniz en kötü acı türü.” olarak tanımlıyor.

Hurley, bu bitki ile temastan hemen sonra yanmalı bir ağrı hissedildiğini ancak bunun sadece bir fragman olduğunu çünkü en yüksek ağrı şiddetine 20-30 dakika sonra ulaşıldığını söylüyor ve ekliyor: “Ağrının şiddeti kadar şaşırtıcı olan bir diğer şey bu zehirli çalının tüylerinin ciltte altı aya kadar kalabiliyor olması. Bu süre zarfında cilde sert bir şekilde bastırılırsa, cilde sıcak veya soğuk su temas ederse ağrı tekrar ortaya çıkıyor. Duş alırken iyi şanslar!”

“Sadece temas yerinde acı hissetmekle kalmazsınız, yaklaşık 20 dakika içinde kollarınızın altındaki lenf bezleriniz şişer, ağrılı bir şekilde zonklar ve iki tahta arasına sıkışmış gibi hissedersiniz.” diyen Hurley, “Hangi türe dokunduğunuza, temas edilen derinin genişliğine ve

bitkiyle ne kadar sert temas ettiğinize bağlı olarak, hem iğneden hem de lenf bezlerinden gelen yoğun zonklayıcı ağrı 1-4 saat arasında sürebilir.” diye konuşuyor.

BAZI HAYVANLAR İSE BU BİTKİYİ YİYEBİLİYOR

80'lerin sonu 90'ların başında, çiğnenmiş Gympie Gympie yaprakları keşfedilince Marina Hurley de şu sorunun cevabını araştırmaya başladı: Hayvanların bu kadar acı veren zehirli bir bitkiyi yiyebilme-leri nasıl mümkün olabilir?

Uzun süren araştırmaları sonucu bu bitkiyi yiyen hayvanları buldu. Gympie Gympie'yi, geceleri yaprakları yiyen krizolid böceği ve diğer yaprak çiğneyen böceklerin yanı sıra "pademelon" olarak bilinen keseliler yiyordu. Bu hayvanların zehirli bitkiyi alerjik reaksiyona girmeden ve acı çekmeden nasıl yiyebildikleri ise henüz net değil.

Efsa Çeliktoz 9/B

İSİMSİZ DÜNYA

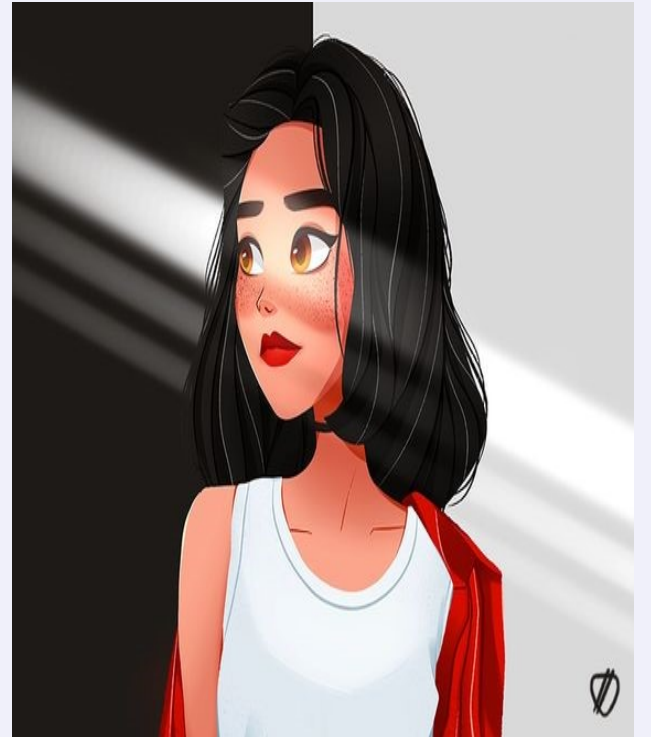
HİKAYE

Aslıhan Şahin 9/B

Geçmişe dönememişti. Ne kadar istese de bunun mümkün olamayacağını farkındaydı zaten. Yine de eskiden uyandığı yerde uyanmıştı. Özlemiy-le yaşadığı günleri bu şekilde kendi içinde canlandırıyor. Pencereden içeri bakan güneş aynı güneşti, dışarıdan gelen çocuk sesleri aynı seslerdi. Aradan geçen yıllar elbet bazı farklılıklar sunuyordu ona. Duyguları çok değişmişti. Hiç aklına gelirmiydi bunca yılın bu kadar çabuk geçeceği? Küçükken çok umutluydu dünyadan. Bir ağaca tırmandığında yaşadığı, hissettiği özgürlük az geliyordu. Her zaman daha fazlasını yapmak geçiyordu içinden. En son ailesinden ve arkadaşlarından çok uzakta bir dağın yamacında yaşama-ya karar vermişti. Kalabalığa alışkın olsa da insanlardan uzakta yaşamak daha cazipti. Tek başına her şeyi yapabilecek gücü her zaman buluyordu içinde. Ne kadar yakın çevresinden ayrı kalmaya zor alışmış olsa da özgürlük ve yalnızlığın birbiriyle olan bağının farkındaydı.

Şimdi içeri ailesinin yanına gidebilir, oradan arkadaşlarıyla maziden konuşabilir hatta o eski ağaca yeniden tırmanabilirdi. Tek farksa aradan geçen yıllar olurdu. Hayatını çok da mutsuz geçirdiği söylenemezdi ama eskiye olan hayranlığı her zaman ağır basan taraf olurdu, belki de en mutlu olduğu zamanlardan bile vazgeçebilirdi bu uğurda. Her şeye rağmen geçmişe dönmektense şimdiki zamanda kalmalı insan,

ki bazı yaşanmışlıklar da bizimle kalsın. Hep iki seçeneğin arasında kalmaya alışık olduğundan hayatının çoğu belli kararsızlıklarla geçmişti. Hangi kararı alırsa alsın sonuçların arasında hem olumlu hem olumsuz durumların meydana geleceğinin bilincinde olmak bazen tek motivasyonu oluyordu. Bunların hepsini yaşayarak kendi içinde tecrübe edinmişti. Belki de bu yüzden erken yaşta kendince bir bilgiğe sahipti.

Gün doğalı neredeyse bir saat olmuştu. Ailesi çoktan kalkmış, gündelik işlerine başlamışken bahçeye çıkmış ve esen rüzgara bırakmıştı kendini. Gözlerini kapatsa sanki bambaşka bir dünyadaydı, herkes-ten ve her şeyden uzakta. Ne fark ederdi ki gözlerini kapatması, tekrardan açmayacak mıydı göz kapaklarını? Elbet dönecekti gerçek dünyaya. Kendi istemese de hayat bunu gerektiriyordu. İyi ya da kötü her şey bir sona sahipti. Defalarca kez kurduğu hayallerin sonuna üzülmüştü. Hayallerinin sonlanması bile ayrı bir keder veriyordu ona. Alışılması gereken bir durum olsa da ne hayallerinden vazgeçebilirdi ne de hayalleriyle devam ettir-

diği yaşamından. Gerçek hayattan çok kafasında kurduğu bir dünyada yaşıyor gibiydi çoğu zaman ve bu canının daha çok acımasına bile sebep olabiliyordu. Bir gün hayaliyle hayatı arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa bu ona çok sıkıntı yaşatabilirdi tabi unutulmaması gereken bir cümle de vardı: “Zaman gelir hayaller bile susar.”

Aslıhan Şahin 9/B

GAZETEMİZE NASIL YAZI

Gönderebilirsiniz?

- 1. İlgilendiğin konuda yazını **WORD**'de yaz
- 2. Araştırma veya derleme yaptıysan kaynak belirtmen güzel olur
- 3. Dikkat çekici bir başlık eklemelisin
- 4. Sonunda mutlaka adını soyadını (varsa sınıfını /unvanını) belirtmelisin

- 5. Yazını/dosyanı [ybfl.gazete@gmail](mailto:ybfl.gazete@gmail.com) adresine mail atabilir ya da bizlere diğer iletişim platformlarından gönderebilirsin.
- 6. Eklenmesini istediğin bir fotoğraf varsa onu da dosyaya ya da yazının sonuna ekleyebilirsin
- 7. Çarşamba gününe kadar yazılar toplanır.
- 8. Yazar kısmına eklemek için kendi fotoğrafını da bize göndermeyi unutma
- 9. Gazetemiz her hafta Cuma günü çıkar.
- 10. Yazı şekli, punto, detaylar, yazım ve noktalama hatalarını biz düzeltiyoruz endişe etmeye gerek yok
- 11. Okul sitemizde yayımlanır.

**YUCEL BORU
FEN LİSESİ**

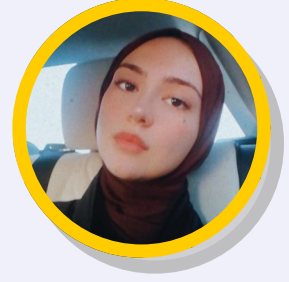

[yucelborufi](https://www.youtube.com/yucelborufi)

YOL ARKADAŞIM

HİKAYE

Belki de okumayı ilk öğrendiğim zamanlardan beri yazarların kelimelerle ustaca oynamalarına, eğip bükerek gerçekliğini değiştirmelerine, bazılarını yetiştikleri yurttan alıp gurbette besleyerek yepyeni anlamlarla karşımıza çıkarmalarına hayranlık duydum. Başladıktan sonra okumaya ve kaptırınca kendimi eşsiz dünyaların doludizgin maceralarına hayatımda yaşadığım her şey sıradan, sıkıcı gelmeye başladı. Renkler eksikti, bazen kurgu yanılttı: kitaplarda ölmeyen ana karakterler hayatta bir bir göçüp gidiyordu ya da iyiler kaybediyor kötü adamlar kazanıyordu en nihayetinde. Dünyanın böyle bir yer olduğunu kabullendiğim sıralarda yazarlara sinirliydim. Beni hayata hazırlamaları gerekirken yarışta geriye düşürmüş toparlanmayı ise bana bırakmışlardı. Zamanla büyüüp insanları tanıdım, bir şekilde yoluma devam ettim. Yine de binlerce hayat görmüş geçirmiş, kimsenin gitmediği yerlere gitmiş, bilinmeyen lisanslarda sohbetler etmiş daha sonrasında köyüne dönmek zorunda kalmış bir adam çaresizliği hissettim hep. Lezzetler böylesine yavanken ve arka planda çalan şarkı bu kadar yavaşken nasıl keyif alabiliyordum! Daha sonra dank etti. Herkes kendi hayatının ana karakteri, yazarı. Kızdığım yazarlara muhtaç değildim. Ben de yaza-

Esmâ Ketenci 12/D

bilir, renkleri geri getirebilir, şarkının ritmini değiştirebilirdim. Hem de başkalarının hikâyelerini yaşayarak değil bizzat kendiminkileri yaratarak. İşte böyle başladım yazmaya. İlgi alanlarım değişikçe farklı farklı pencereler açtım. Yeni tatlar denedim. Çoğu zaman kaçtığım şeylerle yüzleştim. İtiraf etmek istemediğim gerçekleri yazıyorken buldum kendimi. Ne yapacağımı bilmediğim durumlarla yüzleştirdim ki karakterlerimi, bir adım geri çekilip ne yapacaklarına bakarak en doğru şekilde yolumu çiziyim. Değiştiremediğim durumlara olan öfkemi perçinledim ki kâğıda asla çaresizliğin izlerini unutmuyayım. Mutluluğumu işledim kiilmekilmek daha sonrasında dönüp baktığımda güzelliğine hayran kalayım. Yani anlayacağınız okumak çocukluğumdan beri benim haritam olurken yazmak gençliğimin en güzel yol arkadaşı oluyor. Herkesin renklere kavuştuğu, doğru şarkının kulaklarında çınladığı, en güzel lezzetleri damağında hissettiği bir hayat yaşaması dileği ile...

Esmâ Ketenci 12/D

DURAK NOKTASI

ŞİİR

Tuana Perveli 9/D

Bir gün bir bakmışsın yol arkanda
Hayallerinin peşinden gittiğin yolun durak noktası
Biraz nefeslen kendine gel
Düşün bu durak neden burada
Akışa bırak kendini çok zorlamaya gerek yok
Bir gün yeni yollar ortaya çıkacak
Kendini bu yollara, hayallere ada
Başlayacaksın illaki bir yerden
Ama önce dinlen, olanları sindir
Yaşayacaklarını ve yaşadıklarını düşün
Ulaşmak istediklerini ve ulaştıklarını
Düşün bu durak neden burada
Dinlenmek için mi
Akışa bırakmak için mi kendini
Sor kendine bu durak nerede
Ne zaman böyle olacak
Kendi belirlediğin bir yer mi
Yoksa olayların seçtiği
Buna sen karar ver

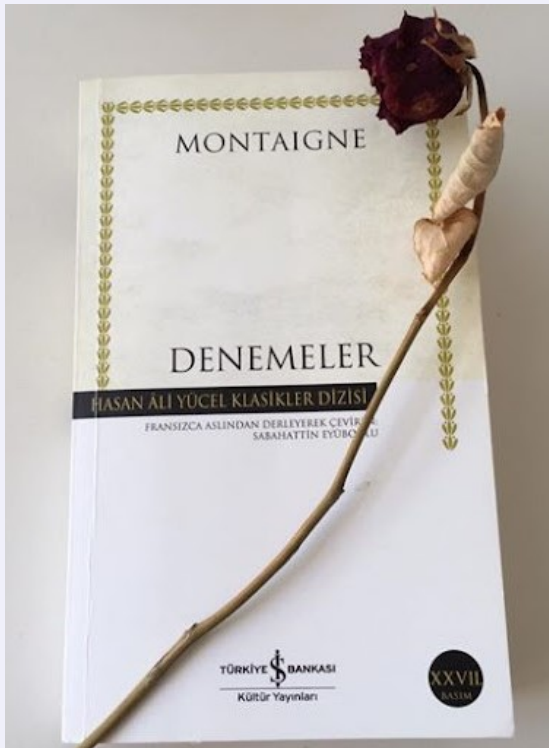

Merhaba sevgili okurlar her hafta sizlerle Montaigne'in Denemeler kitabından bir deneme paylaşmak istedik. İyi okumalar :)

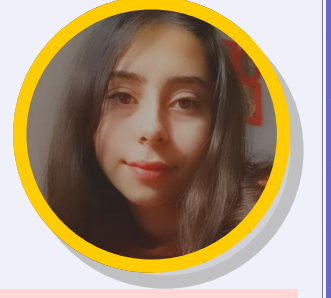
OKUYUCUYA

“Okuyucu, bu kitapta yalan dolan yok. Sana baştan söyleyeyim ki, ben burada yakınlarım ve kendim dışında hiçbir amaç gütmедim. Sana hizmet etmek yahut kendime ün sağlamak hiç aklımdan geçmedi; böyle bir amaç peşinde koşmaya gücüm yetmez. Bu kitabı yakınlarım için bir kolaylık olsun diye yazdım. İstedim ki beni kaybedecekleri zaman (ki pek yakındır) hakkımda bildikleri, daha ayrıntılı ve daha canlı olsun. Kendimi herkese beğendirmek niyetinde olsaydım, özenir, bezendir, en gösterişli halimle ortaya çıkardım. Kitabımda sade, doğal ve her günkü halimle, özentisiz bezentisiz görünmek isterim, çünkü ben kendimi olduğum gibi anlatıyorum. Burada kusurlarım, nasıl bir adam olduğum, edebin, terbiyenin izin verdiği ölçüde, açık olarak görülecektir. Hala ilk doğa kanunlarının rahat serbestliği içinde yaşadıkları söylenen insanlar arasında olsaydım, emin ol ki kendimi tastamam ve çırılçıplak da gösterirdim. Kısacası, okuyucu, kitabımın özü benim: Boş zamanlarını bu kadar sudan ve anlamsız bir konuya harcaman akıl karı olmaz. Haydi uğurlar olsun.”

(Montaigne 1 Mart 1580)

OKUL İÇİ HİKAYE YARIŞMASINI 9C'DEN ŞEVVAL SARP KAYA KA- ZANDI :)

ŞEVVAL SARP KAYA 9-C

OKULUMUZ ÖĞRENCİLERİNDEN ZEYNEP GÖNÜL TURHAN'IN ÇİZDİĞİ RESİM İÇİN BAŞLATTIĞIMIZ HİKAYE YARIŞMASINI ŞEVVAL SARP KAYA BU HİKAYE İLE KAZANDI. ARKADAŞIMIZI TEBRİK EDİYORUZ.

SAVAŞIN İÇİNDE BİR BEN

Bir sonbahar sabahı aydınlık gökyüzünü uçaklardan atılan bombardımanlar boyamıştı karaya. Bu, benim uyanığım son baharım son sabahımdı. Artık gökyüzünden sesleniyorum size. Tam tamına iki gün önce üzerlerimize atılan bombalarda can verirken attığım yardım feryatlarındaki gibi sesleniyorum. Bu küçücük yaşımda koca dünya benden ne istemişti? Ben neden ölmüştüm? Tek dertleri daha fazla toprağa sahip olmak isteyen zalimler yüzünden mi, yoksa gözlerini hırs bürümüş yöneticilerin siyasi çıkarları için mi? Kısacası uğruna öldürüldüğüm şey büyük bir hiçti. Daha a'yı b'den ayırt edemezken savaşın pençesi kollarımızı sarmıştı. Umutla bakarken yarınlarımızıza barış sadece düşlerimizde kalmıştı. Aldığımız nefesin iki dakikalığına bile garantisi yoktu. Bunu bilerek de olsa sonuna ka-

dar çekiyordum havayı içime. Bırakırsam tekrar alamayacağımın endişesindeydim. Geceleri yıldızın kaymasını dilek tutarak taçlandıran insanlar varken biz o kayan yıldızın bomba olma ihtimalinden korkarak geçiriyorduk tüm geceyi. Yaşlılarım mağaza mağaza gezip lunaparkta eğlenirken ben kardeşimi kap kaşıktan yaptığım oyuncak arabayla mutlu etmeye çalışıyordum. Diğerleri israf ederken yemeği suyu, biz kuru ekmeğe de razıydık. Doğru ya dünyanın adaleti bu olsa gerek. En büyük hayalim bir günlüğüne bile olsa "Acaba bugün ışık hüzmeleri kulağı sağır eden sesiyle saçılacak mıydı? Ya da bir sevdiğim daha terk edecek miydi bizi?" diye düşünmeden huzurla geçirmemdi. Artık hiç gerçekleşmeyecek birer hayal olarak kaldı yüreğimde. Buranın güzel yanları da varmış. Yaşarken bedenim özgür değildi mesela ben öldükten sonra ruhum serbestçe dolaşabiliyor. Her gün sonsuz ızdırap çekmek zorunda da değilim artık

tüm acılarım hafifledi, son buldu. Düşünüyorum da geçen hafta sınır kapısında beklediğimiz ülke bizi kabul etseydi, bugün hala yaşıyor annemin kollarında sonsuz bir uykuya değil tekrar uyanacağımı bildiğim bir sabaha açıyordum gözlerimi. Aklımın bir köşesinde hep büyüyünce doktor olmak istiyordum. Acı çekenlerin

derdine derman olabilmek geçiyordu içimden. Ama bana kimse büyüyünce ne olmak isteyeceğimi sormamıştı. Acaba biliyorlar mıydı büyüemeyeceğimi. Benim bundan sonra tek arzum masum insanları katleden acımasız savaşların son bulması. Havada bombaların değil barış güvercinlerinin uçması.

Gönül